

ЦАРЕВА НЕВЪСТА.

Имало едно време въ нѣкое село едно момиче сираче. Майка му била хубавица и работна. Но тя умрѣла и баща му се оженилъ за една богата вдовица, голѣма грозница. Повторницата довела вкжши и свое девойче, по-грозно и полениво дори отъ нея. Машехата не можела да търпи завареничето, защото било похубаво отъ нейната дъщеря. Пъкъ и мерне ли се то на

двора, пѣтельтъ току скачалъ на плета, изперперквалъ крила и запѣвалъ колкото му гърло държи:

Здраво-живо, царева невѣсто?

Сватове те дирятъ отдалеко.

Де поминатъ, все за тебе питатъ.

Догнѣвяло машехата да слуша цѣлъ день все тая пѣсень, та накарала мъжа си да заколи пѣтела. Заклали го и го изели. Сърцето му замесили въ медена пита и жената я дала на мъжа си да я носи на царя.

— Занеси му я, — рекла. — Може да ни е писано — царьтъ да си вземе отъ нашата кжща невѣста. Занеси му я даръ.

Мъжътъ понесълъ питата. Той набралъ и китка отборъ цвѣтя — да носи даръ на царя. А машехата въ това време рекла на заварницата да вземе една кошница — да вървятъ за малини. Тя кроела да я остави нѣкжде въ гората, та да се върне съ доведеницата, че — ако царьтъ запита за мома, да вземе нейната дъщеря. Завела я всрѣдъ гората и я пратила съ кошницата по една пжтека, а тя ужъ седнала съ момичето си да я чака. Когато завареницата се скрила въ гората, тѣ си отишли бързешкомъ въ село. А пжтеката водѣла къмъ една меча пещера. Момичето вървѣло и се заглеждало тукъ-тамъ за малини, докле се озовало предъ пещерата. Досамъ пжтеката начевалъ единъ голѣмъ малинакъ. То почнало да бере и да пълни кошницата. Тъкмо решило